

at de omtrent ere stegne med 35 pCt. paa alle Punkter, saa at deraf nødvendigtvis maa følge, at det Antal Medlemmer, der hidtil have været i Stand til at overkomme dem paa en forsvaerlig Maade, ikke længere kan overkomme dem. Det er derfor — forekommer det mig — en Foranstaltning, som det ærede Udvalg, netop naar det stiller sig paa det rene Realitetsstandpunkt, ikke har nogen Grund til at modsætte sig. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Forhøielse af Bevillingen til Straffeanstaltneres Medhjælp, som altsaa gaar ud paa at tilvejebringe forhøiede Lønninger til Medhjælperne paa Straffeanstaltnerne, skal jeg først bemærke, at jeg har ikke afvist Forhandling med det ærede Udvalg; det har i alt Fald ikke været min Mening; men jeg har kun sagt, at en Forandring af disse Lønninger, som gik ud paa at udelukke f. Ex. alle Lønninger over 1,200 Kr., kunde jeg ikke gaa ind paa, fordi der jo ligger et Princip deri, som kan drage Konsekvenser efter sig paa mange andre Omraader, og det et Princip, som jeg ikke en Gang alene kunde gaa ind paa at slaa fast, idet det jo er Noget, som vedkommer samtlige Ministre. Derfor mente jeg, at en Omdannelse af Vædringsforslaget i den Retning, som saaledes blev antydet for mig, kunde jeg ikke gaa ind paa. For Resten tror jeg heller ikke, at man med Rette kan sige, at det af mig stillede Vædringsforslag gik ud paa fortrinnsvis at forhøie de bedre stillede Funktionærers Lønninger. Det gjør det i Virkeligheden ikke. Naar man tænker sig Funktionærerne delte i 3 Klasser og til den første henregner det, man maa kalde de høiere Embedsmænd, Bogholdere, Assistentter og Kasjerer, saa var der tiltænkt dem en Lønningsforhøielse af omtrent 9 pCt.; den anden Klasse, som navnlig bestaar af Mestere, Overbetjente og den Slags Folk, var der tiltænkt en Lønningsforhøielse af 10—11 pCt., og den laveste Klasse, de simple Opsynsbetjente og Bøgere, en Lønningsforhøielse af 8 pCt., saa disse Sidste kunde jo maaske ved første Dietast synes at være slettere betænkte end de andre; men det er ikke saa, idet denne Klasse nyder ved Siden af Lønninger visse Fordele, som de Andre ikke have. De have for det Første Bolig, for saa vidt de ere ugifte, fremdeles Uniform, og dernæst nyde de Kost til sig selv, og disse Emolumenter gjøre altsaa, naar man blot vil evaluere dem nogenlunde, at de i Virkeligheden modtage en Lønningsforhøielse, der fuldkommen kan sammenlignes med den, de andre faae. — Forslaget under Nr. 43 skal jeg heller ikke opholde mig ved, det er som sagt

et gammelt, ofte gjentaget Forslag, som jeg derfor ikke skal komme ind paa. — Forslagene under Nr. 45, 46 og 47 angaa jo samme Spørgsmaal, uemlig Lønningsforholdene ved Sindsygeanstalterne, og jeg skal kun hertil bemærke, at Lønningsforholdelser paa dette Punkt efter min Formening ere endnu vigtigere og nødvendigere end for Straffeanstaltneres Vedkommende, da der er visse Funktionærer ved Sindsygeanstalterne, som ere overordentlig daarlig Lønnede i Forhold til deres Stilling, navnlig Opsynsmændene, som for Diebliffet nyde 180 Kr. om Aaret og Uniform og naturligtvis Ophold paa Anstalten. Deres Lønning foreslaas forhøiet til 221 Kr. om Aaret, saa vidt jeg erindrer, altsaa en meget moderat Lønningsforhøielse, idet det jo er en Klasse af Funktionærer, som det er meget vigtigt at holde paa, naar man har dem, fordi det er vanskeligt at skaffe Folk, der egne sig til at omgaaes de Sindsyge, og naar man altsaa har Mogle, der have erhverbet en vis Øvelse deri, er det vigtigt at holde paa dem. — Hvad Forslaget under Nr. 49 angaar, skal jeg heller ikke dvæle videre derved. Det har oftere været for, der har flere Gange her været udtalt Ønske om, at man vilde gaa saa vidt, at man ogsaa understøttede Foræninger til at anstafte eller erholde Sygepleierster, der vare uddannede i Forveien andensteds. Det tror jeg vilde være en Udvidelse af det filantropiske Viemed, der habes med den hele Foranstaltning. Disse pekuniære Offre, der i den Henseende ville blive nødvendige, ere saa ubetydelige, at det fra den Side betragtet — synes jeg — heller ikke kunde have nogen Betænkelse. Men som sagt, det har været oftere for, og kan man ikke naae det, ja saa kan man ikke naae det. Jeg erkjender, at den hele Foranstaltning: Understøttelse til Sygepleiersters Uddannelse, egentlig er en filantropisk Foranstaltning, som vel strengt taget maa siges at ligge udenfor Statsformalene. Her er altsaa ikke Tale om at stille egentlige Krav. Man maa lade sig nøie med, hvad man faar.

Jeg kommer dernæst til Forslagene til § 26 og skal da først bemærke, at hvad angaar den konstitutionelle Side af Sagen, staar jeg jo med Hensyn til Spørgsmaalet om Bevillingen til det ekstraordinære Politie paa samme Maade som til den foregaaende Sag, og finder derfor heller ikke i dette Diebliff Anledning til at komme nærmere ind derpaa. Hvad angaar det andet Forhold, som den ærede Ordfører fremdrog, skal jeg først bemærke, at jeg ikke var forberedt paa, at det vilde komme frem, og derfor ikke har her ved Haanden de nærmere Oplys-